

Muzikale evenementen met bescheiden pretenties

Onbekende blaasmuziek in de aula van het Revius

door Anne G. Brouwer

DOORN - In de schaduw - als het ware - van de gere- nommeerde concerten in de Maartenskerk organiseert de aloude Werkgroep voor Muziek Doorn nog steeds per seizoen een aantal concerten op andere locaties in het dorp. Muzikale evenementen met bescheidener pretenties, voor een kleine groep trouwe bezoekers, met veelal met enige regelmaat terugkerende spelers.

Dat geldt overigens voor- alsnog niet voor het gezelschap dat zondagavond de aula van het Revius aandeed: het Domstad Blazers Ensemble trad hier voor het eerst op, met een fraai en gevarieerd programma samengesteld uit merendeels volmaakt onbekende composities van een aantal grote componisten als Mozart, d'Indy en (Richard) Strauss, en van één onbekende grootheide, de Tsjech Viktor Kabalis. Het was jammer dat zo weinig mensen de weg naar het Revius hadden weten te vinden want het was een me-

morabel, avontuurlijk, en beurtelings subtiel en uitbundig concert van een grote groep voortreffelijke blazers onder leiding van de hoboïst van het Concertgebouworkest Jan Kouwenhoven die de programmaonderdelen kort en adequaat toelichtte.

Alleen het eerste werk van het programma was, zij het in een totaal andere gedaante, voor alle aanwezigen overbekend: een aantal hoogtepunten uit Mozarts onvergankelijke 'Don Giovanni', in een klassiek harmonie-arrangement van de Boheemse componist, hoboïst en dirigent - van de Praagse opera, waar 'Don Giovanni' in 1787 in première was gegaan - Josef Triebensee (1772 - 1846), voor twee hobo's, twee klarinetten, twee hoorns en twee fagotten.

Op de Mozartdag in de Maartenskerk anderhalf jaar geleden klonk een soortgelijke bewerking van delen uit 'Le Nozze di Figaro' door de 'Amsterdam Windplayers': music for the millions voor straten en pleinen in een spetterend

jasje. In dezelfde bezetting speelde men vervolgens de in 1981 gepubliceerde suite 'Lentefluitjes' - waar dus geen fluit aan te pas kwam - van de onbekende hedendaagse Tsjechische componist Viktor Kabalis: in de snelle delen schrille, ritmisch markante, gedreven muziek met duidelijke verwijzingen naar Stravinsky's 'Sacre du Printemps' en 'Vuurvogel' en in het langzame tweede deel - de vierdelige suite heeft een klassieke opbouw - vrij desolaat en contemplatief.

Ook in het divertimento 'Chanson et Danse' van de vrijwel in vergetelheid geraakte Franse componist en aristocraat Vincent d'Indy wordt een bewonderde collega vrijwel letterlijk geciteerd - Schnittke avant-la-lettre! - en wel de intieme Siegfried-Idyll van Richard Wagner.

Voor mij was dit de ontdekking van de avond: hecht geconstrueerde, voortdurend boeiende, inventieve muziek van een voor het Franse muziekleven van deze eeuw buitengewoon belangrijke en in-

spirerende componist, organisator en docent, van wie naar het lijkt ten onrechte alleen zijn op jonge leeftijd geschreven 'Symphonie sur un chant montagnard français', voor piano en orkest, een kwijnend plaatsje tussen de coulissen heeft behouden. Afstoffen kan hier lonend zijn.

Voor Richard Strauss' suite in Bes, opus 4, geschreven in 1884 door de toen negentienjarige strikt klassiek geïndoc-trineerde operacomponist in spe op verzoek van de grote dirigent van het hoforkest van Meiningen Hans von Bülow, geldt dit in veel mindere mate.

Zijn latere werken, 'sonatines', voor grote blazersbezetting zijn aanzienlijk interessanter dan deze nogal academische suite.

Voor de uitvoering overigens niets dan lof; het Domstad Blazers Ensemble bleek een zeer geacheveerd en alert spelend gezelschap waarvan met name beide klarinetten uitblonken door meeslepend en muzikaal spel.